

og da navnlig den, der for Tiden maa anses for den nærmest berettigede Kreditor. De Exempler, Paragrafen har medtaget til Belysning ved Regelen's Anvendelse, trænge neppe til nærmere Begrundelse. Det er saaledes klart, at, naar Forloveren har Regres til Hoveddebitor, er Forholdet i Virkeligheden det, at Hoveddebitor kun skylder det ompurgte Beløb een Gang, medens det afhænger af Forholdets videre Udvikling, om Beløbet skal erlægges til Hovedkreditor eller Forloveren. Der kan altsaa kun tilkomme disse Stemmeret een Gang, og det er da efter det hele Forhold mellem Hovedkreditor og Forlover det Naturlige, at Stemmeretten udøves af Hovedkreditor som den, der har den aktuelle, levende Fordring. Saalænge Forloveren ikke har betalt, maa det betragtes som uvisst, om han overhovedet vil komme til at betale, og det gaar da ikke an at opfre Kreditors virkelige Interesse for Forloverens blot mulige. Dasser Forloveren at sikkre sig Stemmeretten, staar det ham frit for at betale; Kreditor kan ifølge Grundsætningen i § 14 ikke vægre sig ved at modtage Betaling, selv om Fordringens Forsaldstid ikke er kommen. Et andet Spørgsmaal er det, om en Fordringshavers Afstemning paa en Skiftesamling stundom maatte kunne betegnes som saa usforpaaelig, at Forloveren deri kunde have Grund til at fordre sig frigjort for sin Forpligtelse. Men dette Spørgsmaal vedkommer ikke Konkursmaterien.

Regelen i § 63 forstaar sig af sig selv.

Forflagets § 64 indeholder den vigtige Grundsætning, hvori den hele Opfattelse om Kreditorernes Naadighed over Boet kulminerer, nemlig, at naar et virkeligt Flertal af Fordringshaverne har vedtaget en Beslutning, bliver denne at følge som Regel ved Boets Behandling. Herved maa det imidlertid iagttages, at Skiftesamlingens Flertal bliver et virkeligt Flertal, saaledes at tilfældig Mødende, som maatte kun repræsentere den mindre Interesse i Boet, ikke saa Magten i Hænde. Men naar et Flertal, der haade i Tal og Vægt repræsenterer over Halvdelen af de bekendte Fordringer, eller, hvis Anmeldelsesfristen er udløbet, de anmeldte Fordringer, er for en vis Beslutning, kan man, dersom man overhovedet

vil opretholde den Opfattelse, at Kreditorerne have Ret til selv at bestyre Massen som et Interessentskab sin Formue, ikke unddrage sig fra at tillænde det Ret til at raade over Afgjørelsen. Bestemmelsen om, at Afgjørelsen, naar der ikke opnaas det i Paragrafens første Stykke ommeldte kvalificerede Flertal, gaar over til Kurator og Kreditorudvalg, er grundet i den Betragtning, at, hvor Skiftesamlingens Flertal ikke udgjør den overveiende Del af de Interesserede, navnlig ogsaa, naar hen ses til Fordringernes Størrelse, ville Boets Interesser i Regelen være bedre betryggede ved, at Afgjørelsen træffes af Kurator og Kreditorudvalg paa dets eget Ansvar end af et Flertal i Skiftesamlingen, som der naturligvis ikke kan være Spørgsmaal om at drage til Ansvar.

Bestemmelsen i § 65 er tilstrækkeligt omtalt i de indledende Bemærkninger om Boets Bestyrelse.

Kapitel 9.

Om Kurators Antagelse og Retstilling samt om Kreditorudvalget.

Forflagets § 66 indeholder Reglerne for, hvorledes det afgøres, om en Kurator skal bestikkes, og hvorledes selve Valget af denne gaar for sig. Det første Punkt er tidligere omtalt. Hvad angaar Valget, da foretages det efter de fleste Stemmer af de Fordringshavere, som møde paa den dertil indkaldte Skiftesamling. Dersom ved den foretagne Afstemning over Halvdelen af de afgivne Stemmer uden Hensyn til Fordringernes Størrelse falder paa den samme Person, bliver han at bestikke, medmindre Skifteretten finder særlig Grund til at negte sin Billigelse. Forslagets Mening er her, at Skifteretten, ogsaa af andre Grunde, end de i Paragrafens sidste Stykke nævnte, kan negte sin Billigelse. I saa Fald, saavel som naar Ingen opnaar over Halvdelen af de afgivne Stemmer, vælger Skifteretten Kurator. Dog bør Retten, naar den forkaster et Valg, hvorom alle Tilstedeværende eller et absolut Flertal havde forenet sig, give de tilstedeværende For-